



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris  
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

**Thomas <von Kempen>**

**Dvaci, 1625**

De domino Ioanne Brinkerinck.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

secularibus propter quæstum, sed sicut verus euangelicus prædicator, lucrum quærebat animarū, & augmentum spiritualis profectus in domibus deuotorum. Cū ergo Domino fideliter ministrasset, & dies vocationis eius iam instaret, vt pro laboribus suis æternam mercedem reciperet, cœpit grauitè infirmari.

5. Et existimans se non diu victurum, fecit se ad domum domini Florentij deportari, desiderans finem dierum suorum in medio fratrum consummare; quorum orationibus & meritis se confidebat in extremo maximè iuuari, & ab inimico insidiante fidelissimè defendi. Quod & factum est Deo miserante. Nam domino Florentio cum fratribus suis præsentè, confortatus est in misericordia Altissimi, & ad iussionem patris dilecti, vltimum verbum suum terminauit in nomine Domini. Sicque agonè suā Domino cōmendans, spiritum vitæ summo manè circa horam quartam, in crastino S. Ioannis ante portam Latinam exhalauit. Anno Domini millesimo trecentesimo nonagesimo secundo, mensis Maij die septima. Sepultus est autè in ecclesia beatæ Mariæ virginis, ad latus venerabilis magistri Gerardi in vno sepulchro, vbi pariter requiescunt in pace. Et hoc aptè satis; vt quomodo dilexerunt se in vita, & in morte non sint ab inuicem separati; in vna ecclesia sub vnus petre signaculo clausi, expectantes aduentum Domini nostri Iesu Christi, ab ipso iterum resuscitandi.

## CAPVT III.

## VITA D. IOANNIS BRINCKERINCK.

1. **H**ic vicathletæ dei successit dominus Ioānes Brinckerinck, quondā M. Gerardi discipulus prædilectus, de Sutphania natus. Hic, veniente M. Gerardo & prædicante in diuersis locis, cum ipso sæpè petrexit comes itineris eius, quæadmodum Lucas cum Paulo. Vnde multa bona frequenter ab eo audiuit & didicit, factus deuotus imitator operum eius, ac testis idoneus sanctitatis eius, intrens & exiens cum eo, oras legendo, ac alia pietatis obsequia sedulo exhibendo. Post cuius mortem feliciter celebratam, sub obedientia reuerendi patris domini Florentij deuotè & humiliter vixit, nō segnīs æmulator bonarū in formationum, quas olim magistro Gerardo prædicante sitibundo pectore hausit. Dei autem consilio ad sacerdotium promotus est, mansitque cum fratribus in congregatione, multū laborans in ædificatione primæ domus domini Florentij, donec defuncto domino Ioanne de Gronde, ad regimè sororum poneretur.

2. Tim. 4.

Qui



Qui sicut vir strenuus & zelator castitatis, in omni disciplina creditam sibi domū gubernauit, proprijs nō parcens laboribus, sapius supra vires fatigatus pro animabus lucrands. Ipse etiam interdum verbum Dei prædicauit in Ecclesia, acriter obiurgando peccata, & virtutes commendando vt decuit excellenter.

2. Bina vice audiui eum prædicantem in die parasceues passionem Domini satis compunctè & prolixè. Primū thema eius fuit, Proprio filio suo non peperit Deus. Secundū vero ex psalmo sumit: Quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi? Libenter à deuotis audiebatur, sed sæculares quidā susurrabant contra eum, quia vitia eorum vbi oportuit arguebat. Sed tamen propter hos non terrebatur, quia amabat veritatem dicere, & pro iustitia agonizare; eligens Deo potius obedire & bonis prodesse, quàm prauis consentire. Quadam igitur die in circumeiſione Domini, valde eleganter & dulciter de nomine Iesu prædicauit, benedictum & dulce nomen Iesu, super omnia nomina in cælo & in terra exaltando.

3. Tandem ad arguendum quosdam sæculares & stolidos homines sermo eius descendit, eo quòd (pro dolor) plures minus reuerenter, imò sæpe iocanter sanctum & inuiolabile nomen Iesu nominant; & clamant dicens: Sunt quidam, qui audito dulci & benedicto nomine Iesu, ioculiter & despectiue loquuntur, Ay Iesus, Deus Beguinarum. Omiseri & insensati, quid dicitis? Quis est ergo Deus vester. Est tunc diabolus Deus vester, quia dicitis, Iesus Deus beguinarum. Hoc est magnum scandalum vobis. Illis autem hoc sanctum nomen magnum honor est & gaudium singulare, quia frequenter nominant Iesum, summè venerantur Iesum, & ante omnia & super omnia nomina sanctorum diligunt, & adorant Iesum Dei filium, quem vos deridetis & despicitis; quia fratres & beguinæ Iesum libenter nominant, & deuotè laudant, & in nomine Iesu inuicem se salutant. Væ vobis, qui diabolum frequentius in ore habetis quàm Iesum, eo quòd nimis humilis & despectus Iesus vobis esse videtur. Hæc dicens lætificabat amatores Iesu, & confundebat derisores eius, prout digni erant.

4. Cumque numerus ancillarum Dei cœpisset augeri, dominus Ioannes spem iactans in adiutorium Altissimi, fecit ampliora ædificia ad habitandum, vt plures animas saluaret, quæ de huius mundi naufragio ad Christum confugerant. Demum extravitatem versus Aquilonem, monasterium sanctimonialium nō sine grandi labore construxit: in quo de domo magistri Gerardi sorores aliquas assumens: fecit illas sacris literis imbui, & habitu regularium sub perpetua clausura inuestiri. Has strenuè  
cum



cum his, quæ in ciuitate manebant, per viginti sex annos (Domino iuuante) rexit vsque ad vitæ terminum, nonnullis tamen ad alia loca, pro nouis domibus inchoandis ab ipso transmissis. Nam primò sedecim tantum sorores, in communi viuentes reperit. sed Domino multiplicante numerum in diebus eius, post obitum centum quinquaginta reliquit.

5. Sed quàm humiliter ac timoracè inter tanta bona de seipso senserit, testantur verba, quæ vni familiari socio aliquando dixit. Cùm enim pariter per viam transirent, & de futura vita loquerentur, hæc ait. Ecce frater, si angelus Domini ad me nunc veniret, & diceret: Inclina te Ioannes, & permitte caput tuum amputari, & eris in purgatorio, ego libenter hoc subirem, vt de salute mea certus essem, & sic in gratia mori possem. Alia vice in prædicatione sua hæc dixit: O quàm magnus & altus est status sacerdotalis, cuius dignitatem vix aliquis mortalis dignè exequi valet. Ego si tam facillè possem tunicam sacerdotalem deponere sic, induere, statim eam hic exuerem. Aduertât hæc, qui de sacris ordinibus gloriantur & intumescunt, nec quantis debitis obligantur attendunt; & discant de seipsis humiliter sentire, & in timore Dei corda sua deprimere; quia tanto erit quisque securior apud Deum in futuro, quanto nunc humilior in semetipso.

Ordo sacerdotalis  
quantus.

6. Ecce iste seruus Dei multos labores fecit in vita sua, passus est contumelias & detractiones ab æmulis, sed per patientiam vicit omnes. Et dans Deo gloriam, opus bonum quod incepit, fideliter consummauit; & tanto Deo plus placuit, quanto humilior de se sensit, & plures secum ad calicem vitæ traxit. Igitur postquam in vinea Domini, quam dextera Dei plantauit, diu satis vberimque laborasset, venit dies ad vesperam, in qua laboris sui præmium reciperet, & ab omni opere temporali cessare deberet, iuxta verbum Domini dicentis: Voca operarios, & redde illis mercedem suam. Et ecce magna vi febrim correptus infirmatur, & existimans se iam migraturum, denunciat Priori de Windesem ægritudinis suæ molestiam, & dierum suorum finem aduenisse. Quo veniente, exponit ei desiderij sui intentum; cõmendans eidem, sicut fideli commissario, curam sanctimonialium; quatenus de idoneo Rectore eis prouideret; ne feruor disciplinæ nouiter introductus, per negligentiam aut insolentiam deperiret.

7. Cùm ergo festiuitas dominicæ Annuntiationis illuxisset, sequenti die fidelis seruus Christi Ioannes, ad cœlestem patriam anhelans, septimo Calendas Aprilis, animam Deo reddidit. cui totis viribus in corpore postus, studuit à iuuentute sua famulari. Anno Domini millesimo quadringentesimo decimo nono, residente in sede Traiectensi venerabili domino Federico de Blac-



kenhem, nobili Episcopo, omnium deuotorum patrono pio & glorioso. Sepultus est autem in monasterio sanctimonialiū ordinis regularium in Diepenuene, ante summum altare in medio chori, quod ipse primus incepit, & ad honorem beatæ Virginis & sanctæ Agnetis consecrari fecit.

**Novitius.** 8. Gratanter capio, quod dicis. Felix Dauentria, quæ talibus sacerdotibus extitit adornata. Sed iter inceptum iam prosequere, & quæ nondum audiui, noli abscondere mihi.

**Senior.** 9. Exigit feruida petitio tua, vt adhuc quædam incognita tibi describam. Sed mens proprijs grauata malis, quid dignè dicere valet de virtutibus perfectorum? Quia tamen pietatis causa id facere cœpi, consequentia pariter aduerte. Breuiter transibo, ne tædium generet lectori sermo prolixus. Nec quæras in verbis ornatum, sed ædificationem morum, in humili conuersatione deuotorum.

## CAPVT IV.

## V I T A

## D. LVBERTI BERNERI.

**I**nter illa primitiua deuotorum luminaria, refulsit Dauentriæ magnæ humilitatis & summæ obedientiæ sacerdos quidam nomine Lubertus, filius Berneri Ioannis de Svollis oriundus. Cuius feruidam in Christo conuersationem, plures mecum noverunt fratres in Windesem, in monte sanctæ Agnetis, & in fonte beatæ Mariæ prope Aræm; ex quibus multi adhuc superstites sunt, quidam autem in Domino dormierunt. Quid autem dicam pauperculus de tam egregio viro, cui testimonium perhibet tam religiosa multitudo. Sed & ipsi seculares viri consulares & scabini, necnon eius temporis canonici & vicarij Dauentrienses, dominum Lubertum cognouerunt magnarum virtutum fuisse virum, quod ex multis humilibus actibus eius probari potest, de quibus exempli gratia hic aliquos inseram, tanquam suauiter ramusculos de bona arbore natos.

Hic igitur iuuenili ætate pollens, & artis grammaticæ Rudimenta transcendens, cum coætaneis socijs ciuibus suis profectus est ad studium Pragense, ibique breui tempore baccalaureus factus Svollas redijt, ab amicis suis lætissimè receptus. Nec diu postea, deuotorum fratrum affabilitate tractus, cælesti inspiratione ad emendationem emollitur; inuicemque parentibus & amicis, clanculò recessit Christo seruire proponens; & studium sæculare, in spirituale exercitium felicius commutauit. Venit que Dauentriam ad magistrum Florentium, vitæ sanctitate potissimè